

[Hans Hækkerup.]

Jeg vil også gerne nævne ændringsforslag nr. 7 til § 103. Udvalgets formand og ordfører (Lorentzen) nævnte denne tilføjelse, hvori der står: „til fremme af fjendtlig interesse“, og gjorde den bemærkning, at det formentlig var en indrømmelse til „Aldrig mere Krig“-folkene. Det er jeg enig i, men jeg vil dog gerne pege på, at som bestemmelsen nu er formuleret, kommer den til at gå ud på, at den, der svækker den danske stats eller dens forbundsfælles kampdygtighed, når dette ikke sker til fremme af fjendtlig interesse, er straffri. Nu lægger jeg ikke så afgørende vægt derpå, fordi jeg ikke tror, det har så forfærdelig stor reel betydning, men jeg ser heller ikke, at ændringsforslaget havde nogen reel betydning, idet forholdet jo er det, at lovgivningsmagten her i landet forlængst har anerkendt den enkeltes ret til af samvittighedsgrunde at nægte at bære våben, således at den ændring, der fra en enkelts side altså var ønsket, efter min opfattelse ikke var reelt begrundet i den herskende lovgivning her i landet.

Jeg vender mig så til ændringsforslag nr. 8, om hvilket betænkningen siger, at hermed tilsigtes der ingen realitetsændring, hvilket vel nok er det tristeste, man overhovedet kan sige om et ændringsforslag. Hvad dette ændringsforslag angår, vil jeg blot sige: Hvad gør man ikke for husfredens skyld? Og jeg glæder mig så til at høre forslagsstillerens saglige motivering for det.

Jeg vil gerne takke for ændringsforslag nr. 9 til § 103 om aktiv deltagelse i parti o. s. v. og ændringsforslag nr. 13 til § 105 om værnemageri under egentlige krigshandlinger, fordi man ved at stryge disse bestemmelser har taget hensyn til synspunkter, som vi fra vor side gjorde gældende ved lovforslagets første behandling i sidste samling.

Endelig er der endnu et ændringsforslag, som jeg gerne vil gøre et par bemærkninger om, nemlig ændringsforslag nr. 28 — konfiskationsbestemmelsen. Det siges i udvalgets betænkning — og blev fremhævet af udvalgets ærede ordfører —, at der indenfor udvalget havde gjort sig betydelige betænkeligheder gældende overfor konfiskationsbestemmelsen. Jeg vil gerne sige, at disse betænkeligheder ikke var mine. Jeg forstår meget vel de synspunkter, der kan anføres mod formuekonfiskation som straf — og udvalgets ærede ordfører redegjorde jo for dem —, men jeg vil dog sige, at når man specielt nævner, at denne strafart i særlig grad rammer de pårørende, bør man

vel tilføje, at andre strafformer har samme virkning. Hvis en familieforsørger rammes af frihedsstraf, er det klart, at denne strafart har bivirkninger af ubehagelig karakter for hans pårørende. Men for mig har det været afgørende, at jeg tror, en bestemmelse om formuekonfiskationen som straf er realpolitisk nødvendig. Vi havde en sådan bestemmelse — mere vidtgående end her foreslået — i straffelovstillægget.

I to i offentligheden meget omtalte tilfælde har den været bragt i anvendelse, nemlig overfor lensgreve Schimmelmänn og stamhusbesidder Sehested, og jeg anser det ikke for muligt at rejse nogen stemning her i landet for, at disse domme skulle føles uretfærdige. Man må nemlig ikke glemme, at disse to mænd ikke frembød nogen risiko i kraft af deres intellekt, endsige deres politiske kunnen, men alene fordi de som storgodsbesiddere i vide kredse havde en autoritet, der, når de optrådte politisk i den situation, som dengang forelå, var farlig. Jeg tror derfor, bestemmelsen er nødvendig, hvis man ønsker, at den lov, vi nu står i begreb med at gennemføre, skal holde. Løvrigt peger jeg på, at bestemmelsen er fakultativ, og at vi fra vor side har accepteret den begrænsning, hvorom der fra anden side var ønske, idet vi er enige i bemærkningen i betænkningen dette punkt vedrørende, hvor det hedder, at formuekonfiskation ikke skal anvendes ved mindre overtrædelser.

Vedrørende betænkningen har jeg så en enkelt bemærkning tilbage. Det er den, at der jo foreligger en supplerende mindretalsbetænkning. Om den vil jeg gerne sige, at den finder jeg egentlig sagligt ganske overflødig, da den intet bidrag yder til fortolkningen af lovforslaget, men jeg forstår naturligvis, at den kan have politisk sigte og til en vis grad stille mindretallet i relief. Ingen tør jo benægte, at de betragtninger, der anføres i mindretalsbetænkningen, vil kunne deles af udvalgets medlemmer, og derfor var det heller ikke nødvendigt for et enkelt medlem af udvalget at fremhæve det i betænkningen.

Udvalget er altså nået til vejs ende og indstiller forslaget til vedtagelse med de ændringer, som den ærede ordfører har redegjort for, men jeg vil gerne for mit vedkommende fremsætte et par almindelige bemærkninger om mit partis stilling til forslaget.

I modsætning til straffelovstillægget, hvor man opererede med en situation, som man kendte, står vi her overfor dette at skulle lovgive overfor en situation, vi ikke kender.